

ГОСПОЖИЦА ПРОЛѢТЬ.

(Изъ книгата „Приказки на майката природата“).

Всички мечтаеха за нея, всички я очакваха.

Ето я, дойде най-послѣ госпожица пролѣть, прѣзъ една чудно хубава, тиха и приятна нощъ.

Тѣзи, които най-много я очакваха, най-напрѣдъ я видѣха.

Тя мина бързо прѣзъ гората, цѣлуна цвѣтята и дървесата, и тѣ почнаха веднага да зеленѣятъ и цѣвтятъ.

Тя мина край оборитѣ, отвърза добитѣка и го изпжди низъ полето. Тя достигна чакъ до сърдцата на хората и ги развесели.

Тя накара и най-мирнитѣ ученици да не бждатъ спокойни на чиноветѣ си, и тя е причината да има толкова много грѣшки въ тетрадитѣ имъ.

Но всичко това тя не извърши изведнѣжъ, днесъ едно, утрѣ — друго.

Още първата нощъ тя отиде въ градината при Гължбовитѣ очи*). Тѣ бѣха още обвити въ зеленитѣ си листи и съ нетърпение очакваха да се покажатъ.

И ето едно-двѣ-три! Отвиха се и си показаха синкавитѣ главици, които бѣха толкова красиви, че накараха скворцитѣ да запѣятъ най-хубавитѣ си пѣсни.

— Брей, колко красиво било тукъ! — казаха Гължбовитѣ очи. — Колко е топло и слънцето! Какъ сладко пѣятъ птичкитѣ!

Много дѣца не се свѣртѣха въ къщи, като видѣха, че Гължбовитѣ очи сж нацѣвтѣли. На нѣкои не се искаше даже да отиватъ на училище.

Само букътъ бѣше още тжженъ.

*) Дребничко синьо цвѣте.